

Svatá Hora

4

2014

ročník
LI

Šumava je moje láska • Toho času ve výslužbě • Adventní čekání

OBSAH

Úvodník

Skutečně pomoci **3**

Představujeme vám

Šumava je moje láska **4**

Ze Svaté Hory

Zprávy ze Svaté Hory **7**

Svatá Hora v Ostrově u Tochovic **10**

Pohledy do svatohorských kupolí **14**

Toho času ve výslužbě **19**

Spiritualita

Milosti Panny Marie v obrazech **8**

I Maria se vydala na cestu **12**

Maria – Královna posvátného růžence **22**

Adventní čekání **24**

Informace

Nabídka svatohorského
poutního muzea **21**

Exercicie, poutě, bohoslužby **25**

Skutečně pomoci

S fenoménem osob bez přístřeší, nazývaných bezdomovci, případně s různými typy lidí, kteří na nás loudí či žebrají pár drobných, se již v současnosti jistě nejdnou setkal každý z nás. Svaté Hory pak se toto téma týká tím více, čím více je všemi (a potažmo tedy i oněmi „problémovými“) považována za místo, kde prosby nejrůznějšího druhu bývají často vyslyšeny. Jaké však zaujmout stanovisko k těm, kteří prosí o pár korun na jídlo? Byl jsem vždy zastáncem razantního odmítnutí finanční pomoci člověku, který patrně nepracuje, a který darované peníze nejspíše užije na nákup něčeho tekutého pro zahřátí a obveselení. Byl jsem přesvědčen, že je zcela zřejmé, že tento člověk si naši pomoc nezaslouží, protože již na počátku je lež a je navíc velmi nevychovné podporovat jeho zavrženíhodný životní styl.

Stalo se to v nedávno, když jeden z mých kolegů – též církevní zaměstnanec – vytáhl před nataženou rukou bezdomovce ze své kapsy padesátikorunu a vtiskl mu ji do ruky. Na mé ohrazení se proti tomuto jednání reagoval s úsměvem a podal mi krátký nástin životopisu onoho člověka, kterého i dříve po jistý čas ubytoval ve svém domě. Umělec, který nezvládl životní prohru. Byl to pro mne šok a silný impuls pro přemýšlení. Uvědomil jsem si – ač trvám na výše uvedených důvodech, proč by bylo vhodné alkoholismus zmíněných osob nepodporovat – že i mnohý z „lepších lidí“, podle mého (našeho) měřítko, jimž jsem (jsme) ochotnější pomoci, si náš dar zaslouží možná stejně málo jako onen bezdomovec. A vlastně i já sám, řekl jsem si, copak často nenakládám s dobrou, kterých se mi dostalo od lidí i od Boha podobně, jako leckterý z oněch pouličních lidí s darovanou mincí? Neklamu, nerozhazuji, nejsem nevděčný? Před Boží tváří jsme všichni více či méně stále dokola se nelepšící nevděčníci, On však stále pomáhá...

Byl jsem a jsem za svou rezolutnost zahanben. Pochopil jsem, že i v této otázce – Dát, či prosbu odmítnout – nelze, podobně jako v ostatních životních situacích poukázat na univerzální radu nebo řešení. Je třeba prostě hledat rovnováhu mezi oběma úhly pohledu. Je třeba hledat cesty jak skutečně pomoci. Možná pomoci jednou zbytečně, než jednou opovrhnut. S tím, že správný způsob zvolíme možná jen někdy.

Pavel Šmolík

Fotografie
na titulní straně
časopisu:

Uctívání milostné
sošky Panny Marie

Fotografie v časopise:
archiv Svaté Hory

Časopis Svatá Hora • LI. ročník

Musíme být stále připraveni přecházet z tábora do tábora
spolu se spravedlností, tou uprchlicí z tábora vítězů.

Simone Weilová

„Šumava je moje láska“

Na Svaté Hoře můžete často zahlédnout v zadní lavici menšího pána s prošeďivělými vlasy. Na pohled asi nepoznáte, že se jedná o člověka, který toho zažil více než leckterý filmový hrdina. Přesto je František Zahradka otevřený k rozhovoru a neodmítne vyprávět o všem, co ve svém životě zažil. Lidé jako on, kteří trpěli ve vězeních a komunistických lágrech za ideály svobody a demokracie dnes upadají v zapomnění.

Přítom hodnoty právě těchto lidí by nám měly být posilou a motivací v našem životě.

Váš život je pevně spjat se skautem.

Absolvoval jsem několik skautských výprav a táborů, především na Šumavě. Byli jsme skautská organizace, která s nástupem komunismu tiskla a rozšiřovala letáky. Náš skautský oddíl byl v roce 1949 v počtu 23 lidí souzen státním soudem. Vše se odehrálo v prosinci, a tak jsme dostali „k Ježíšku“ od státního soudu 20 let. To mi ještě nebylo 19 let.

Jako skaut jste určitě měl silný vztah k přírodě.

Určitě, Šumava, Nízké Tatry, Vysoké Tatry, Roháče. Pořád ještě chodím.

Žijete již spoustu let v Příbrami. Kde jste se narodil a jaké bylo vaše dětství?

Narodil jsem se v Děčíně, tak jsme bydleli v Sudetech. Do školy jsem začal chodit v pohraničí, v Meziměstí u Broumova. Já a můj o tři roky mladší brácha jsme si normálně hráli s dětmi, které mluvily německy, až nás maminka napomínala, že mluvíme líp německy než česky. Do roku 1937-38 to ale nikomu nevadilo. Pak nás odsud vyhnali a tátu pronásledovali po celou dobu války. Když jsem se po válce jel podívat zpět domů, některé německé kluky, kteří ještě nebyli odsunuti, jsme potkali, některé ne. Když jsem se ptal, kde je Gusta, jeden z nich, říkali, že padnul na východní frontě.

V době nástupu komunismu jste pomáhal převádět lidi do Německa. Jaké to pro Vás bylo?

Můj otec byl italský legionář, bojoval za tuto republiku, ještě než vznikla, v Itálii. Zběhnul z rakousko-uherské armády a zapojil se do odboje v 32. pluku italských legií, tzv. Arditi, jehož členové bojovali hlavně v Alpách a jako průzkumníci. Já jsem měl tátovu výchovu a ten říkal: každá lumpárna jednou šeredně skončí.

V jednom rozhovoru jste řekl, že byla možnost, že odejdete do Bavorska.

Ale nepočítal jsem s emigrací do Německa. Býval bych potom šel do světa, ale to mi nevyšlo. Tak jsem „působil“ na Pankráci, na Borech, v Jáchymovských koncentracích, na lágru Vojna a Bytíz.

Koho jste vedl do Bavorska a kudy vedla vaše cesta?

Vodil jsem lidi, kteří to potřebovali, letce z RAF - Royal Air Force - kteří spolupracovali s Američany.

Moje trasa byla většinou vlakem do Sušice, potom, když mi to vyšlo, autobusem na křižovatku silnice Sušice-Kašperské Hory. Tam ta silnice vede na Rejštejn a na Srní, což už všechno bylo zakázané pásmo. Kousek za Rejštejnem je takový krásný kamenný můstek přes Otavu, tak přes ten jsem přešel na pravou stranu, tam byly zlikvidované obce Přední Paště

a Prostřední Paště a tam jsem vždycky scházel dolů ke Křemelné, přebrodlil ji a postupoval podél obce Stodůlky, která byla obsazená vojáky, na Velký Bor. Z Velkého Boru vedla přímo stezka na Poledník, říkalo se jí „pašerácká“. Z Poledníku jsem šel k patníku č. 16, který je 200 m odtamtud a tudy jsem přecházel do Bavor, směr Zwiesel. Odtud mě pak vždycky Američané odvezli do Straubingu na americkou zpravodajskou ústřednu.

Jak jste se v prostředí šumavských lesů orientoval?

Již za války jsem tam chodil na trempy, stačil mi kompas a buzola.

Jak došlo k vašemu zatčení?

Byl jsem ve svém bytě v Českých Budějovicích. Přišel jsem ze zaměstnání, vždycky jsem to dělal tak, že když jsem šel ven, vzal jsem si dovolenou. Začal jsem kontakty s Američany v devětačtyřicátém a vydržel jsem to do 3. září, kdy mě přímo v bytě zatkli. Při přechodech hranice jsem se musel nechat zaevidovat u Bayerische Grenzpolizei a právě jeden příslušník Bayerische Grenzpolizei, což jsem se dozvěděl z materiálů ÚSTR ČR (Ústav pro studium totalitních režimů), byl bývalý sudetský Němec, který 19 let pracoval jako agent pro obranné zpravodajství Československa, a ten udal moji adresu.

Jak vzpomínáte na návštěvy americké základny ve Straubingu?

Ta skupinka Američanů ze Zwieslu mě převezla hned do Straubingu, kde bylo ústředí orientované na zpravodajskou činnost. Vždy, když jsem přišel do Zwieslu, tak jsem šel rovnou k Američanům a zatelefonoval třeba z té bavorské celnice v Buchenau. Oni pro mě přijeli, tam jsem si odpočinul a druhý den mě vezli do Straubingu, tam jsem pobyl tak tři, čtyři dny. Stravoval jsem se na americkém vojenském letišti jako jejich piloti.

Co vás tehdy asi nejvíce překvapilo, nějaká zajímavost?

Poznal jsem tam „Corn Flakes“, no, „cornflaksy“. Teď jsem šťastný, že to můžu kupovat a konzumovat tady. Dřív to nebylo vůbec myslitelné, u nás to do této doby neexistovalo.

V lágrech jste potkal spoustou uvězněných kněží. Jaké na ně máte vzpomínky?

Na lágru v Jáchymově nás bylo 350 a z toho bylo 81 kněží. Převážně tam byli uvězněni řádoví kněží. Dostávali vysoké tresty, obvykle do deseti let. Jak říkám, ještě dneska mám řadu známých, Václava Divíška, Josefa Zvěřinu a dalších.

Byla Svatá Hora z lágru Vojna na dohled?

Nyní je to už šedesát let, takže je tam les, který výhled z Vojny na Svatou Horu kryje, tehdy tam ale nebyl. Z horní části tábora Vojna tak byla vidět Svatá Hora. A dokonce dnes z věže na Vojně, z té levé části, je ještě věžičky Svaté Hory, které tam v mezeře v lese vyčnívají, vidět.

Jaké to bylo fírat v dolech, nepociťujete nyní nějaké následky?

Když jsem přišel do kontaktu s uranem, bylo mi 21 let a organismus si na to navyknul. Kdybych se teď odstěhoval mimo Příbramsko, tak už tady asi nejsem.

V zimě chodím ze sídliště do kostela na Březové Hory nebo právě na Svatou Horu. Chodit každou neděli do kostela jsem si zvyknul i díky manželce, uctívám tím její památku: byl jsem 33 let ženatý a neměli jsme jediný konflikt.

F. Zahradka s P. St. Příbylem, CSsR

V roce 2013 byla vytvořena naučná stezka „Po stopách politických vězňů“. Jak ji vnímáte?

Určitě by bylo zajímavé zorganizovat nějaké společné akce, to by bylo velmi důležité. Lidé, kteří milují procházky v přírodě, mohou poznávat širší okolí Příbrami, které je fantastické.

Co byste vzkázal mladým lidem, kteří to vše nezažili?

I v současné době je potřeba zlu rozhodně odporovat. Pokud se lidé, kteří nepamatují to, co jsme si prožili my, a nevědí, kolik obětí to stálo, nebudou o minulost zajímat a pokud k ní budou lhotejní, tak nezabrání tomu, aby se to na nich jednou neopakovalo.

Kde dnes stále berete energii vést Muzeum 3. odboje v Příbrami, setkávat se studenty nebo se věnovat myšlívosti?

Obrovskou sílu nacházím na Šumavě. Je mi 84 let, ale neodpočívám. Lidé, kteří jdou do důchodu s tím, že budou odpočívát, skončili. Tento týden jsem se ani nezastavil, včera jsem se loučil s americkými studenty, kteří studují na Filosofické fakultě v Praze.

Když nyní jdete na tu Vojnu, vybaví se Vám všechny ty vzpomínky na to, co jste tam prožívali?

Mně bylo tehdy 25 let a jim (dozorcům v lágrech) kolem čtyřiceti. Pro ně je to většinou vyřešené a pro mě taky. Cítím veliké zadostiučinění, že se mě a dr. Majerovi podařilo vytvořit Památník Vojna a že „oni“ jsou pryč.

Dospěl jsem k přesvědčení, že odporovat zlu, pokud se cítíme být chlapy, musíme vždycky. Že se někdy zdá, že nikdy nebude vyhráno? No, nemusí být...

S Františkem Zahrádkou, nositelem Řádu T. G. Masaryka,
hovořil Josef Hovorka

fotografie autor a www.pametnaroda.cz

Naučná stezka Po stopách politických vězňů

Stezka spojuje prostřednictvím příběhů Památník Vojna, Lešetice, Žežice, Brod, vlakové nádraží v Příbrami a Svatou Horu. K orientaci napomáhají jak směrovky cyklostezky, tak aplikace Paměť národa, která je zdarma ke stažení. Panely obsahují QR-kódy pro chytré telefony s dalším zajímavým obsahem, obohaceným o autentické nahrávky a fotografie.

Kromě putování po lokalitách spojených s příběhy politických vězňů nabízí stezka i několik poutavých výhledů na oblast pahorkatiny mezi pásem Brd a středním tokem Vltavy. Cesty vedoucí převážně po okraji lesů, polí a luk umožňují také přímý kontakt s přírodou.

Jednotlivá místa stezky „Po stopách politických vězňů“ naleznete na mapě Google nebo pod odkazem „Trasy“ aplikace Paměti národa. Terén je vhodný pro rodiny s dětmi, dá se absolvovat na kole nebo s holemi na nordic walking. Ve zkrácené verzi v okolí Památníku Vojna přes Žežice a Lešetice je dlouhý 6 km. V opačném směru se můžete vydat z Lešetice do Brodu a poté se vrátit přes Žežice k Památníku Vojna (10 km). Celkem je putování ze Svaté Hory na Vojnu dlouhé přibližně 14 km, pohodlnou chůzí bude trvat kolem 4 hodin.

www.mistapametnaroda.cz

Zprávy ze Svaté Hory

- Ve dnech 4. – 6. července se na zahradě exercičního domu konal **Letní tábor vietnamské mládeže**, který pořádali svatohorští Redemptoristé.
- V sobotu 5. července jsme oslavili **slavnost sv. Cyrila a Metoděje**.
- V neděli 13. července v 11.00 sloužil otec biskup František Radkovský **mši svatou na závěr varhanního kurzu** pro varhaníky Plzeňské diecéze.

- V sobotu 19. července od 18.00 zazněl ve svatohorské bazilice **benefiční koncert** v podání studentů Střeďočeské mezinárodní pěvecké dílny. Výtěžek koncertu je věnován na stavbu nových varhan.
- V neděli 20. července jsme oslavili **slavnost Nejsvětějšího Vykupitele**, titulární slavnost kongregace Redemptoristů.
- V úterý 22. července o **památku sv. Máří Magdaleny** byla mše svatá v 17.00 slavena v krápníkové kapli, zasvěcené této světici.
- V pátek 1. srpna jsme slavili **slavnost sv. Alfonse Maria de Ligouri**, zakladatele kongregace Redemptoristů.
- V sobotu 9. srpna byly znovu **otevřeny Svatohorské schody**. Schody byly uzavřeny téměř rok z důvodu propadlé dlažby.
- V pátek 15. srpna o **slavnosti P. Marie Nanebevzaté** mši svatou v 17.00 doprovázel dětský sbor z farnosti Ostrov u Ústí nad Orlicí, po mši svaté následoval koncert tohoto sboru.
- V sobotu 16. srpna byla slavena večerní mše svatá v 19.30 z **vigilie slavnosti P. Marie Nanebevzaté**. Hlavním celebrantem byl P. Petr Beneš CSSR, po mši svaté následoval tradiční průvod se svícemi.
- V neděli 17. srpna jsme slavili poutní **slavnost k P. Marii Nanebevzaté**, hlavní mši svatou v 9.00 celebrou Mons. Jiří Paďour OFMCap, emeritní biskup

- českobudějovický.
- V pondělí 25. srpna jsme si připomněli **svátek blahoslaveného Metoděje Trčky**, Redemptoristy.
- Ve středu 27. srpna jsme slavili **341. výročí posvěcení svatohorské baziliky**.
- V sobotu 6. září se na Svaté Hoře uskutečnila **pouť nemocných a zdravotně postižených**. Mši svatou v 11.00 celebrou P. Jan Sokulski, administrátor farnosti. Při této mši svaté byla přítomným nemocným udílěna svátost pomazání nemocných.
- V sobotu 13. září se na Svatohorském náměstí konala **Příbramská svatohorská šalmaj** – slavnost hudby, tance, divadla a lidových řemesel. Souběžně se konal tradiční běh hasičů do Svatohorských schodů. Tento den také v bazilice proběhla pouť bývalých svatohorských ministrantů.

Velké varhany pro Svatou Horu

vyhráno 9,389 mil. Kč • chybí 5,539 mil. Kč

Poutníci

Datum	Země, počet poutníků
10. července	Německo
12. července	ČR, Řevnice 40
14. července	Německo 40
19. července	Slovinsko, Maribor 50
22. července	Německo, Beidl bei Plossberg 40
24. července	Německo, Wurzburg 50
25. července	Libanon 40
26. července	Itálie 25
3. srpna	Německo 200
3. srpna	ČR 60
5. srpna	ČR, Výšina 12
6. srpna	Rakousko, Forstenstein 30
9. srpna	ČR, Písek
17. srpna	Itálie 40
19. srpna	ČR, Brno 50
26. srpna	ČR, Onšov 30
29. srpna	ČR, Vlašim 36

Milosti Panny Marie v obrazech

Svatohorský komiks

Svatohorský komiks

Svatohors

Pokročme v našich toulkách po ambitech dále na jih, od Pražské brány směrem k Pražské kapli, a zahleďme se na výjevy nad našimi hlavami.

11.

Nejbližší obdélný obraz uvádí několik milostí najednou.

Na schodech vyšší budovy, podobné kostelnímu portálu, vidíme ženu sedící, či spíše ležící na zemi, a vedle ní malé dítě; obě dívají se vzhůru, kde s jiné budovy padá s vysokou mužská nějaká osoba. Dole na silnici uhní splašený kůň, který jezdece svrhl. Připsán k tomu rok 1691. Malíř svatohorský spojil tu několik zvláštních případů v jeden, jako by se všechny byly udály zároveň a na jednom místě.

V kronikách r. 1691 čteme: „Dne 26. února 1691 napsal sem na Svatou Horu Ferdinand Leopold Malbohon, učitel a vychovatel dítek pana barona Vratislava, že záštitou nejsvětější Rodičky Boží Svatohorské, když s koně spadl, nic se mu nepříhodilo. Proto na poděkování Pomocnici Svatohorské záslibný obraz, ochranu tu představující, sem poslal.“ To je jezdec s koně svržený.

Jinou milost Rodičky Boží zaznamenal přísežný ranhojič slovy: „Anno 1691 dne 1. března mezi 4. a 5. Hodinou po poledni spadl 6 ¼ léta starý synáček slovutného muže pana Matěje Čapka, měšťana král. Starého Města Pražského, tak nešťastně s výšky 5 sáhů, že byla malý naděje, že bude zachován při životě. Já vida takové nebezpečí a hlavu na dva díly rozdvojenou, veliké množství krve v ní sražené a nemožnost ji rozehnat, nebo nástroji lékařskými vypustiti, nedoufal jsem v jeho zhojení. Zatím však rodiče jeho na Svatou Horu jej zaslíbili a o pomoc Rodičky Boží Svatohorské prosili, zázračně se to všechno v malé chvíli rozehnal, takže dále lidské pomoci potřebí nebylo. Samo se to všechno pěkně zhojilo.

To já níže psaný s dobrým svědomím dosvědčuji a svou vlastní rukou a obyčejným sekrýtem potvrzují. Actum v Praze, Pavel Fraysler, měšťan staroměstský a přísežný zemský ranhojič. To byl ten synáček, padající s vysoká, na něhož se žena s dítětem, u schodů ležící dívá.

Pak vypravuje kronika k r. 1691: „Dne 11. června 1691 uzdravena byla zde (na Svaté Hoře) Anna Nohová, dcera Matěje Nohy a Barbory, manželky jeho, z Kladrub. Velkou putnu vody nesouc, nešťastně padla a nohu si vymkla. Na to celých 14 dní se na tu nohu postaviti nemohla a za sebou ji vlekla, o berlí se podpírajíc. Bídne se sem dostala a 3 dni zde v snažných prosbách trvala, aby ji pře-

milostná Panna Maria uzdravila. Mile ji vyslyšela slavná Pomocnice Svatohorská a propustila ji domů uzdravenou. Berla zde na památku zůstala.“

To je žena, která nemohouc na nohu státi, leží na schodech před portálem svatohorským, který ovšem tentokrát vypadal jinak nežli nyní. A kdo je to malé děvčátko vedle ní? O tom podává zprávu kronika. Opět r. 1691. Téhož roku jakýsi poutník svatohorský přinesl z pouti prstýnek dotýkaný na zázračné sošce a nastrčil na prstíček své malé dceruše, která již na čtvrtý rok též nemohla choditi. V téže chvíli dítě seskočilo s klínu otcova, běhalo po světnici a od té chvíle vždycky dobře choditi mohlo.

12.

Jednobarevný obraz napravo znázorňuje splašeného koně; jezdec je svržen na zem a koněm šlapán. Za tímto výjevem je dům, před nímž kdosi klečí a vyzývá P. Marii Svatohorskou. Přimalován r. 1661

V kronice o tom čteme: „Dne 14. ledna příputovali sem (na Svatou Horu) Jan z Dlouhé Vsi splniti slib a poděkovati bl. Panně Marii za uzdravení poranění od koně. Chtěje se ze studií v Praze domů vrátiti a vsednuv na koně, spadl s koně, který se splašil a jej podkovami svými kopal, takže jej polomrtvého odnesli. Ležel pět neděl tak těžce nemocen, že žádného z přátel již neznal. Otec jeho Jiří s chotí Ludmilou prosil Rodičku Boží Svatohorskou za uzdravení a zavázali se slibem, že bude-li zdrav, spolu s ním a všemi přáteli na Svatou Horu putovati budou.

Po tomto slibu bylo mu lépe a dnes všichni s uzdraveným Janem dostali slibu svému, který zde při mši sv. i ministroval a pak do Prahy se vrátil, aby v studiích filosofických pokračoval. Osoba klečící před domem znamená otce, vyzývajícího P. Marii o pomoc při nenadálém neštěstí synově.

13.

Jednobarevný obraz na druhé straně vyobrazuje paní, ona padá s vysoké pavlače, jaké dosud ve větších městech vidáme.

V roce 1654, který je na obraze připsán, čteme v kronice svědectví: „Já níže podepsaná Kryselda Kateřina Vratislavová z Lažan, známo činím všem: Když jsem jednoho času z jistých příčin přijela na Svatou Horu a do kostelíčka vešla, brzo jakási lítost a tesknost srdce mne pojala a vždy více a více se vzrůstal, že jsem po celý čas, co jsem kostelíčku byla, sama nevědouc proč, srdečně musela plakati. Nad to všechno poroučejíc se Pánu Bohu a Matce Boží, voskový dar Svatohorské Panně Marii jsem obětovala a Měst Pražských odtud se brala. Ale něco málo v Praze prodlevši na sv. Martina s vysoká jsem spadla a sobě ruku zlámala. Od toho pak dne až do nového léta těžce jsem ležela, až naposledy skrze laskavou přímluvu Svatohorské Panny Marie bolesti se krátily a ruka zlomená k prvnějšímu dokonalejšímu zdraví se navrátila.“

14.

Obraz dále napravo znázorňuje zase pád ženy se zdi do hlubokého příkopu. S druhé strany příkopu vyšlehují v dálce plameny jakési budovy.

V latinské stručné kronice jest zaznamenáno v r. 1677 toto: „Tohoto roku byl na Svatou Horu darován obraz od paní rytmistrové z Berini z vděčnosti za to, že když se v šílenství vrhla s výše několika sáhů, přece se nezabila. Když pak se jí přiložil obrázek Panny Marie Svatohorské, byla šílenství úplně zbavena.“

15.

Na dalším obraze vidíme, kterak se krov budovy řítí dolů; pod spadlými trámy vidíme tři osoby, z nichž jedna pozdvihuje oči k Rodičce Boží Svatohorské.

V kronice r. 1697: „Jan Luňáček na den Sv. Rocha ve Slaném posluhoval zedníkům. Když starý krov s jedné strany s jinými dělníky podepřít chtěl velkými trámy, s druhé strany podlahu se skloňovati počala; utekli tedy všichni dělníci, ale dva z nich ježto se opozdili, byli raněni. Třetí, stařena, že stála blíž, zasypana a v rumu pochována. Jan Luňáček nevěda kam by utekl, vzýval pobožně Rodičku Boží Svatohorskou. A hle, když se vůkol a vůkol všechno zbořilo, to místo, na kterém Jan stál, se nezbořilo, ale jako střecha a trám nad hlavou se zadrželo, takže byl bez úrazu odtud vytažen. Všichni uznali, že zázračně vysvobozen byl skrze nejsv. Rodičku Boží Svatohorskou, které se pod ochranu poroučel a pobožně vzýval.“

16.

Opět vpravo na obraze zobrazeno zase splašené sprežení, které uhání po srážné cestě dolů. V kočáře sedí paní s dítětem. Na zemi před koňmi leží muž; jiný muž koně zachycuje. Dole hledí na ten vzrušující výjev dvě jiné osoby.

Kronika popisuje r. 1727 případ takto: „Dne 10. července zavěsil zde urozený pán František Leopold Urger z Rábu záslibnou tabulku, na níž malba představuje, co zde tvrdil, že totiž jedá s vrchu a chtěje na kočár vstoupiti, upadl, ale záštitou blah. Panny Marie Svatohorské, kteréž se vždy vřele poroučel, zachráněn byl od všeho neštěstí a úrazu. Hrozilo mu veliké nebezpečství, anť na zemi tváří spadl, ježto podnoží, po kterém chtěl do kočáru vstoupiti, se přerazilo a zlámalo a koně s vrchu běželi a tak kolo mu na rameno přišlo. Kdyby koně se náhle nebyli zastavili, bylo by mu kolo s ramene na krk přišlo a kočár byl těžký a tři osoby na něm seděly. Proto s velikou vděčností sem připutoval a chtěl, aby tato záchrana nejsvětější Rodičky Boží pečeti jeho stvrzena, do pamětní knihy svatohorské k uctění přemilostné Divo-tvůrkyne Svatohorské se zapsala.“

Následuje oltář Obětování Panny Marie.

S využitím textu P. Václava Smolika CSsR.

Svatá Hora v Ostrově u Tochovic

Obec Ostrov u Tochovic, místo jedné z posledních zastávek poutních výprav na Svatou Horu, oslavila v roce 2013 úctyhodných 680 let od první písemné zmínky o obci. V Ostrově žije 102 obyvatel, má vlastní Obecní úřad se sálem, malou hospůdku s krámkem a od roku 2001 soukromou Galerii 20 Gé. Zastavme se tedy na okamžik u dění v této malé obci, jejíž spojení s nedalekým poutním místem je pevnější, než by se na první pohled mohlo zdát.

Galerie 20 Gé je místem nezávislé hudební scény a výstavním prostorem. Tradiční vánoční výstava betlémů a výstava velikonoční v minulých letech přilákaly velký počet návštěvníků. V roce 2013 bylo tématem Velikonoční výstavy Pražské Jezulátko.

Vernisáž letošní velikonoční výstavy „Svatá Hora, místo přesahující hranice“ proběhla 20. dubna 2014. Zahájila ji Jana Hovorková, která do Ostrova zavítala spolu s putovní výstavou fotografií o Svaté Hoře. Autoři fotografií jsou S. Příbyl, M. Zelenka a J. Traxler. Putovní výstava fotografií má dále namířeno do Regensburgu a Valle di Ledro.

Součástí vernisáže byla přednáška „Příbramské madony“ pana Jána Chvalníka seniora, předsedy spolku příbramských betlémářů. Výstavní prostor se zaplnil nejen fotografiemi, ale i historickými a soudobými dřevorezbami madon. Poutavě vyprávění o Zalálanských a Příbramských madonách připomnělo návštěvníkům výstavy, jakou důležitou roli sehrála Příbramská madona a Svatá Hora v životě Příbramáků, ale také německých poutníků navštěvujících pravidelně Svatou Horu. Ze soudobých rezbářů byli na výstavě zastoupeni Pavel Doležal z Občova, Jan Hájek z Dobříše, Jan Bondra z Třebeska, Milan Hošek z Dobříše, Ján Chvalník I. z Lázu. Historické madony pocházely z dílny pana Procházků z Příbrami a rezbářských rodin ze Zalán a Nepomuku.

Na výstavě byla také k vidění soukromá sbírka historického poutního zboží na téma Svaté Hory, kterou vlastní Ján Chvalník a jeho syn. Celou výstavu doplnila sbírka pamětních medailí, pohledů a svatých obrázků.

Na vernisáži bylo pamatováno i na nejmenší, kteří dorazili v hojném počtu a s velkou chutí pletli pomlázky a barvili velikonoční vajíčka. Velikonoční výstavu navštívilo přes dvě stě lidí a dvě třídy Příbramské Waldorfské školy.

Ostrov u Tochovic leží na důležité poutní cestě a je tradičně a historicky spjat se Svatou Horou v Příbrami a s křesťanskou vírou. Cesty lemují sakrální stavby, **boží muka a křížky**, které léty zchátraly. Mnoho těchto míst má svůj poutavý příběh. V letech 2011-2013 obec obnovila stará historická boží muka v Zárybníční a v Koletinách. První byl požehnaný kříž v Zárybníční, který je bez data vzniku, opraven byl v roce 2013. Druhý žehnaný kříž se nachází v Koletinách, tento kříž postavil kameník Jan Krotký, který žil v Ostrově v domě čp. 7 a pracoval jako kameník v lomech v Milíně. Z historických zdrojů (kroniky Ostrova) víme, že: „Po sobotní výplatě vraceje se domů z práce, cestou kol míst co kamenný kříž stojí, vyběhli na něho muži z lesa a chtěli mu výdělek vzít. On se však bránil, neb šlo mu o život. V zápase jednoho uhodil tak, že ten se v bezvědomí skácel na zem. Domnívaje se, že je mrtev, ve strachu běžel domů. Druhý den se však přesvědčil, že ten člověk žije. Na památku tohoto kříž postavil.“ Tato událost se stala dřívě, než byl tento kříž dle letopočtu na něm 1863 postaven. V roce 1928 byl tento kříž opraven a upraveno bylo také jeho okolí. V roce 2013 byl kříž opískován a Kristus nově namalován. Kříž v Koletinách je umístěn na hranici katastru obcí Lazsko a Ostrova je evidován v majetku obce Ostrov. Umístěn je na rozcestí již nepoužívaných úvozových cest z Lazska a Ostrova. Kolem kříže byly vysazeny (asi v roce 1863) čtyři lípy a v roce 1928 byla zhotovena ohrádka z kamene a kovu. Místo bylo pravděpodobně důležité pro obě obce, cesta dále směřovala k Milínu a byla to jediná obsluhovaná cesta směrem na Milín. Místo v Koletinách patřilo také k poslednímu zastavení při vyprovázení nebožtíků z Ostrova na Slivici do farního kostela a poutím na Svatou Horu u Příbrami. V obci jsou opravena také další boží muka, jedna z nich jsou na návsi a pocházejí z roku 1852. V roce 1934 byly při stavbě silnice přemístěna. Obnovena a požehnaná byla v roce 2011. Obec Ostrov s pomocí místních nadšenců obě místa opravila a požehnala.

V sobotu 28. 6. 2014 pak farní vikář P. Jan Mikeš z Březnice požehnal poslední dva kříže - první na přilehlém kopci Hůrka a druhý v údolní nivě zvané Zamlejnec.

Petr Matějčíček, Ostrov u Tochovic

I Maria se vydala na cestu

Kázání P. Petra Beneše přednesené o vigílii Poutní slavnosti.

Milí přátelé,

dnešní večer má asi pro každého z nás tři části, a tyto tři části můžeme krásně vidět a slavit spolu s Marií. Nejprve jsme sem připutovali, dali jsme se na cestu z větší či menší dálky. Sebrali jsme odvahu, možná si ujasnili své bolesti, úzkosti. Vzali jsme do srdce ty, kteří to tolik potřebují. Doufejme, že nejen ty nejbližší, ale že jsme sem přinesli v srdci celý svět a pohnuli jsme se.

Teď jsme ve fázi, kdy budeme slavit. Kdy to, co jsme sem přinesli, bude proměněno, a ta poslední část dnešního večera bude vyjít symbolizované v tomto případě dokonce průvodem nebo procesím, které nám ještě více než jindy po každé mši svaté připomenou, že jsme tou slavností posílení a proměněni, vysláni - chce se mi říci domů, ale tady jsme také doma. To je ta zvláštní dialektika křesťanského života, že vlastně všude tam, kde jsme s Kristem, jsme doma, že se náš domov postupně naplňuje, a do té míry, do které milujeme ten pozemský, budeme potom otevřeni pro lásku bez hranic v tom věčném.

Nejprve jsme se tedy vydali na cestu. I Maria se vydala na cestu. Apokryfy, tedy ta evangelia, která nejsou v církvi přijata jako závazná, vyjadřují docela zajímavé a hluboké lidové pravdy. Mluví o tom, že se Maria vydala na cestu ke svému poslání už jako dítě. Dodnes slavíme v liturgii svátek uvedení Panny Marie do chrámu a je téměř jedno, zda tak k té události došlo nebo nedošlo, jde o to, co ta událost vyjadřuje. A ona vyjadřuje to, že Bůh si nás pro cestu volí a připravuje. Každý z nás, jak často opakují, je chtěné dítě. Často to omezujeme pouze na začátek života a to je strašně málo, protože jestliže nejsme schopni život žít v plnosti a kráse a dobrodružství a bohatosti, tak proč život chránit. Je třeba chránit život, který opravdu žijeme a který se žít odvážíme. My jsme tím pádem všichni chtěné děti, ať už je náš život jakkoliv komplikovaný naší minulostí. Nad tím vším či pod tím vším stojí Boží plán s námi a Boží láska. Stvoření, chcete-li teologicky, které sice bylo porušeno hříchem, ale bylo dobré a je Bohem myšleno jako dobré.

První fáze Mariina života, kterou známe z apokryfů, ale slavíme ji v liturgii, nám tedy ukazuje, že jsme Bohem již předem vyvoleni. A to ne jako loutky, které mají naplnit nějaké tahy na šachovnici Boží, ale jako Boží spolupracovníci. Jsme stavba, jsme spolupracovníci Boží, jak řekl ve svém listu apoštol Petr. A víme, že i v našem životě přicházejí okamžiky, situace, které jsou nějak klíčové, kdy nám milost doslova jde naproti a často pod podobou, kterou nerozlišíme, protože Bůh se neprojevuje ve velkých skutečích. Dokonce bych řekl, že se v těch povrchně velkých skutečích projevuje velice málo... Proto je třeba právě tam, kde jsem, být plně a být otevřen tomu, co mi ta která životní situace přináší. A to jsme u evangelního začátku Mariina příběhu, kdy je Maria přítomna tomu, že Bůh chce definitivně a naplno vstoupit do dějin skrze vtělení. Maria je tu přítomna jako jedna velká vtělená odpověď, protože Bůh pořád hledá, Bůh je neustále na cestě k nám, je poutníkem. Vydává z té obrovské krásy života v trojici na cestu k nám a na nás není na prvním místě mít projekty a plány, ale odpověď. Každá situace může být situací plnou milosti, pokud se náležitě disponujeme. Víme, že Velikonoce, k nimž za nějakou dobu dojdeme, nám dokonce říkají, že i vina může být plna milosti, pokud ji přijmeme jako pokání, že není jediná situace života, kde by se na nás

milost Boží nechtěla vylít. Záleží jen na tom, zda jsme opravdu otevřeni tomu, co nám ta která doba říká. Marně budeme říkat, že jiné doby byly lepší a tradičnější, uspořádanější a učešnější a že jiní lidé jsou na tom lépe. Teď je ten čas spásy, teď je ta doba příhodná, říká sám Spasitel. A Mariino ANO při zvěstování, tedy na počátku evangelního příběhu, je opravdovým otevřením dějin lidstva, ale i osobních dějin každého z nás Božím hledáním. V Marii byla, jak často opakovali církevní otcové, ztracená ovečka nalezena. Cesta je jí darována, vždyť v ní se vtělil ten, který je cesta, pravda a život. On je s námi na cestě. To, co se rodí zevnitř, co formuluje Mariin život a tvaruje ho, je Boží hledající láska. I v nás je Kristus na cestě. I my se máme proměňovat. A víme jen o tom, že ta cesta vypadá podivně. Egypt, ztráta Ježíše ve dvanácti letech, obětování v chrámu ještě předtím. Není to cesta triumfální. Není to cesta, která by nějak vnějškově potvrzovala, že je Boží cestou. Je vyhnanství Boží cestou? Je nepřijetí Boží cestou? Je úzkost při hledání ztraceného dítěte Boží cestou? Povrchně jistě ne. Ale vnitřně určitě. Maria tím vším, tou starostí o Krista, tou blízkostí jemu, tou touhou po něm, tou péčí o něj roste sama. Naplňuje se její poslání.

Víte, přijmout Boží vůli není nic tak strašně těžkého. Často složitě přemýšlíme, co je Boží vůli, kam mám vykročit, kudy mám jít. Já mám pocit, že Maria se takhle neptala. Jednak na to pravděpodobně neměla čas a jednak byly možnosti jejího života velice ohraničené. Existenčně, sociálně, zeměpisně, chcete-li. Není umění hledat Boží vůli ve velkých skutečích, ale přijmout to, že Boží vůli je můj život tam, kde jsem. A to nás Maria učí. A učí nás také to, že když půjdu svým životem dál, objevím tu velkou pravdu, kterou tu teď krásně ilustrujeme, totiž že vytváříme společenství, že si nenecháváme Ježíše pro sebe. Maria si nepřivlastňuje Boží vůli a Boží lásku. Jestliže Ježíš dnes v evangeliu říká zdánlivě tvrdá slova, místo aby říkal mami, mami, tak říká, že všichni, kdo plní Boží vůli, jsou jeho matkou. To vůbec není pohrdání Marií. Maria je šťastná, tak jako je šťastná každá láska, když mluví i druzí. Láska, která je žárlivá, láska, která závidí, láska která chce stále víc pro sebe, není láskou. Skutečná láska pramení z toho, že jsem ve svobodě uznal Boha a nemusím se bát milovat, a jestliže miluji druzí, mám z toho radost. Jestliže se daří druhým lépe než mně, mám z toho radost. Proč bych se radoval z toho, že někomu je špatně? To mi nic nepomůže. Maria je tedy uprostřed společenství těch, kteří se zaradovali, protože byli poníženi a Bůh se jich ujal. Byli odstrčení a Bůh je našel. Byli pohrdáni druhými a Bůh jim vrátil důstojnost. To, co Maria zpívala svým Magnificat, nám daruje, abychom se k tomuto chvalozpěvu připojili, abychom všechno to, co se nám zdá, že se z našeho života odlomilo a co chválit nelze, nikoliv pošlapali, ale znovu pozvedli a naroubovali na to slovo chvály, které trvá v dějinách. Magnificat se ve stvoření zpívá stále. Pokud budeme něco zatlačovat a odstraňovat, tak to vyleze jako strašák. Pokud to s důvěrou napojíme na Boha a začneme ho chválit, zjistíme, že i to, čeho jsme se báli, se může proměnit v požehnání.

To je tedy Marina cesta s tím, který je cesta. Myslím, že něco podobného máme za sebou teď, když tady sedíme. Museli jsme se vydat na cestu, museli jsme sem dojít a určitě jsme v srdci měli spoustu myšlenek, tužeb, přání, proseb.

Dokončení na straně 20

P. Petr Beneš, CSsR

Pohledy do svatohorských kupolí

Plzeňská kaple

Výzdoba kupole odkazuje na zasvěcení kaple Nanebevzetí Panny Marie. V kupoli však samotnou scénu Nanebevzetí, jak ji zachycují mnohé slavné obrazy - počínaje v Benátkách Tizianem (v kostele Chiesa Sta Maria Gloriosa dei Frari) nebo dále v českých zemích Karel Škréta a jeho obraz Nanebevzetí Panny Marie na hlavním oltáři Týnského chrámu v Praze, nenajdeme. Samotné Nanebevzetí zde tedy přímo ztvárněno není. Platí tady to, že to důležité nelze pozemskými očima zahlédnout. Je třeba dívat se očima víry. Křesťané už odedávna věří, že Panna Maria byla s duší i s tělem vzata do nebe. Svědčí o tom nespočet kostelů a kaplí tohoto zasvěcení. Oficiální potvrzení této skutečnosti přichází v roce 1950, kdy papež Pius XII. prohlásil za článek víry, že po skončení života „byla neposkvrněná Matka Boží vzata s tělem i duší do slávy nebeské“.

Apoštolové u prázdného hrobu Panny Marie

Na fresce přímo nad oltářem spatřujeme apoštolů, kteří zůstali u prázdného hrobu Panny Marie. Na dalších freskách je už zachyceno to, co se zpívá o slavnosti Nanebevzetí Panny Marie: „Vzata je Maria do nebe, radují se zástupy andělů. Aleluja.“ V sedmi lichoběžníkových štukových rámečích na freskách vidíme anděly, kteří hrají na hudební nástroje a zpívají. Andělské zástupy oslavující Mariino Nanebevzetí doplňují i další figury andělů vymodelované ze štuky. Plzeňskou kapli vyzdobil štukovou výzdobou Giovanni Bartolomeo Cometa a malby jsou dílem Giovanniho Battista Colomby; výzdobu vytvořili v době od května do srpna 1665 (Josef Kopeček, Svatá Hora, 2006, s. 87-89).

Na jednotlivých freskách se nad skupinou hrajících a zpívajících andělů umístěnou v dolní části fresky vznáší letící postava anděla. Tento anděl se dotýká přímo oblak a drží v ruce nápisovou pásku s latinským

Pohled do kupole Plzeňské kaple

Anděl nadnášející lucernu

textem. Na oblacích jsou vyobrazeny biblické hory - hora Horeb (Choreb), hora Libanón, hora Ararat, hora Tábor se stany, hora Sión, hora Sinaj s deskami Desatera, a navíc je tu jedna zajímavost - mezi biblickými horami najdeme i Svatou Horu.

Zde v Plzeňské kapli je zřejmě zachycena souvislost těchto biblických hor s Pannou Marií. Některé z těchto hor najdeme i v dodnes známé písni „Tisíckráté pozdravujem Tebe“, kde se zpívá: „Na Siónu ty jsi utvrzená, v městě sídlíš věčně blaženém; [...] Ó překrásná paní, na Libanu jako cedr k nebi zvýšená, jako cypřiš na hoře Siónu“ (v kancionále píseň najdeme pod číslem 812, její text byl sepsán v roce 1810).

Představme si jednotlivé texty na nápisových páskách a možné souvislosti, o kterých můžeme uvažovat. HOREB (Choreb nebo též Oreb či Oréb) - hora Hospodinova; NON IN COMMOTIONE DOMINVS Hospodin v zemětřesení nebyl (1 Kr 19,11), zobrazen je zde oheň - vztahuje se k Eliášovi, Hospodin se mu zjevil na hoře Horebu; Hospodin nebyl ve větru, v zemětřesení ani v ohni, jeho hlas byl v tichém vánku. LIBANÓN - VENI DE LIBANO SPONSA MEA Přijď z Libanónu nevěsto má (Pís 4,8), zobrazeny cedry - Libanón je mohutné pásmo hor, je tvořeno bílým vápencem, šest měsíců v roce jej pokrývá jiskřivý sníh; ve výšce asi 3000 m n. m. se nachází cedrový háj, cedr je symbolem majestátu a síly; ve výšinách nashromážděná voda stéká v teplých měsících „z libanónského věčného sněhu“ a zavlažuje četná údolí, Píseň písní zmiňuje nevěstu jako pramen a bystřinu z Libanónu (Pís 4,15). ARARAT - REQVIEVIT SVPER MONTES (Archa) spočinula na pohoří (Araratu) (Gn 8,4) - je to podle biblického podání místo, kde přistál Noe s archou, která je znázorněna na fresce i s holubicí s olivovým lístkem v zobáčku; je to místo záchranu spravedlivých. TÁBOR

Mezi biblickými horami najdeme i Svatou Horu

- BONVM EST HIC ESSE Je dobře zde být (Lk 9,33 Mt 17,4; Mk 9,5) - podle tradice z 2. století po Kr. byla tato hora pokládána za místo proměnění Páně, proto na fresce vidíme vyobrazeny tři stany. SVATÁ HORA - SIC IN SION FIRMATA SVM Tak jsem se na Siónu pevně usadila (Sír 24,10), zobrazena je Svatá Hora; Sión je jedním z vrchů, na nichž byl vybudován Jeruzalém; na Sión byla přenesena archa úmluvy, takže se stal posvátnou horou; v souvislosti se Svatou Horou lze říci, že si ji Bůh vyvolil; odkazuje zřejmě také na starobylost sochy Panny Marie Svatohorské a úcty k ní, z které barokní poutě pramení a rozvíjejí ji. SÍÓN - FVN-DAMENTA EIVS IN MONTIBVS SANCTIS Základy jeho jsou na posvátných horách (Ž 87, 1) - Sión je městem Hospodinovým; na fresce vidíme stromy na hoře - jedná se zřejmě o stálezelený cypřiš, kterému se bude podle Hospodinova příslibu dařit i v pustině (Iz 41,19) a zkrášlí Sión, Hospodinův chrám (Iz 60,13-14). SINAJ - DOMINVS IN SINAI IN SANCTO Hospodin na Sinaji na svaté hoře; na této hoře se Hospodin zjevil Mojžíšovi a dal mu desky Desatera, které vidíme na fresce, je horou smlouvy Hospodina s Izraelity.

Fresky ve štukových rámcích zespoda podpírají figury andělů, u každé fresky dva, mezi nimi je umístěna okřídlená andělčí hlavička, která je s oběma anděly spojena květinovými girlandami. Na spodních okrajích štukových rámců si můžeme všimnout drobného dekorativního motivu připomínajícího lidskou tvář - maskaronu. Mezi freskami jsou na stuze splývající dolů zavěšeny vždy čtyři festony - kytice sestavené z nejrůznějších květů, listů a ovoce. V horní části kupole spatřujeme figury andělů, kteří navíc nadnášejí lucernu, která celou kupoli završuje.

Jednotlivé rohové kaple svatohorských ambítů (Mníšek, Pražská, Březnická a Plzeňská) a jejich zasvěcení odkazují na nejdůležitější události Mariina života, představují tak jakési „nárožní kameny“ na kterých je celé poutní místo vystavěno. Jsou to zároveň základní stavební kameny pro život člověka, neboť tím, že vstoupil do posvátného okruhu poutního místa, je pozván k následování příkladu Panny Marie a svatých ve svém životě a k tomu, aby svůj život stavěl na duchovních základech, které jej směřují k Bohu a koncem k životu „na věčnosti“. Kaple je využívána příležitostně k bohoslužbám a rovněž při slavnosti Božího těla se zde nachází jeden z ozdobených oltářů, u kterého se zastavuje božítělový průvod.

Eva Hovorková

Andělé oslavují hudbou Mariino Nanebevzetí, v horní části Noemova archa

Za Arnoštem z Pardubic

Dne 3. listopadu 2014 se konala pouť Arcidiecéze pražské do Kladska ke hrobu prvního arcibiskupa pražského Arnošta z Pardubic za doprovodu pana kardinála Dominika Duky. Pouť organizoval P. Edward Walczyk, poutní referent Arcibiskupství pražského.

V brzkých ranních hodinách jsme vyrazily do Prahy na místo Odjezdu. Již v 11.00 hodin se konala slavnostní mše sv. k výročí 650 let úmrtí Arnošta z Pardubic, celebrouval ji kardinál Dominik Duka, kázal Bp. Ignacy Dec – biskup Swidnický za hudebního doprovodu smíšených polsko-českých sborů.

Kladsko (polsky Kłodzko [kuodsko], němec-ky Glatz, latinsky Glacium, Glacensis urbs), ležící na jihu Dolnoslezského vojvodství, je správním centrem současného okresu Kladsko, historického Kladského hrabství. Leží uprostřed Kladské kotliny na Kladské Nise. Žije v něm asi 28 000 obyvatel. První písemná zmínka o městě pochází od českého kronikáře Kosmy, který jej ve své kronice nazývá castellum Kladsko a uvádí, že v roce 981 byl jeho majitelem Slavník, otec sv. Vojtěcha. V Kladsku prožil své dětství pozdější první pražský arcibiskup Arnošt z Pardubic, který je zde i pochován.

Po slavnostní mši svaté, které se účastnil také český velvyslanec v Polsku, zástupci místních společenství, starosta Klodska a další významní hosté, obdržel pan kardinál Duka slavnostní vyznamenání za významnou spolupráci a podporu mezinárodního porozumění a dialogu v duchu sjednocování národů „Budme rodinou“. Spolupráce s našimi polskými kolegy již trvá 25 let. Po krátkém poděkování pana kardinála Dominika Duky jsme vyslechli odbornou přednášku o historii místa, ale hlavně o Arnoštovi z Pardubic, jeho působení v Klodsku a také o jeho hrobě v tomto chrámu Nanebevzetí Panny Marie. Mezitím měl pan kardinál Dominik Duka v aule gymnázia přednášku pro učitele, žáky a pozvané hosty.

My poutníci jsme se přemístili z kostela Nanebevzetí Panny Marie do Centra křesťanské kultury podzemními chodbami na společný oběd. Agápe, v Centru křesťanské kultury u kostela Povýšení Svatého Kříže v ulici Jana Pavla II. Zde byl také krásný koncert sboru z farnosti Praha – Kyje, kde působí P. Walczyk.

Plní dojmů jsme odjeli do Wambierzyc na poutní místo basiliky Matky Boží Královny Rodin. Do setmělé basiliky jsme vstupovali kolem relikvie sv. Jana Pavla II. Po krátkém přivítání místním rektorem kláštera pan kardinál Duka světil Arcidiecézi

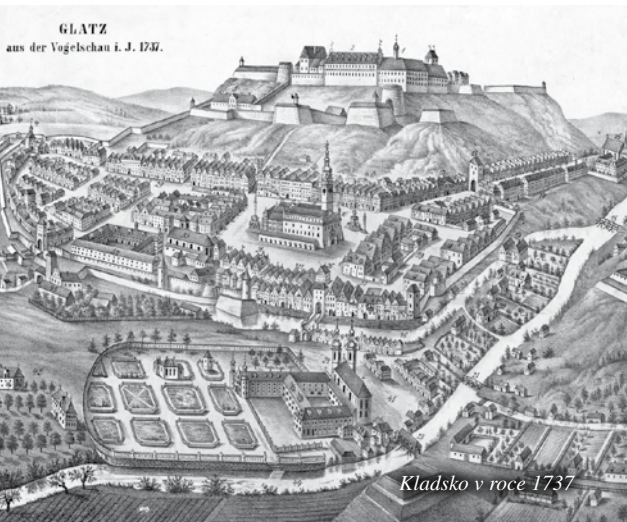
pražskou a nás poutníky přímluvě Panny Marie Královny Rodin. Za zpěvu mariánských písní jsme měli možnost uctít místní sošku Panny Marie Wambierzycské, která je poloviční velikosti než naše Svatohorská soška.

Při odchodu z basiliky nás čekalo překvapení v podobě basiliky nasvícené 1300 světly za zvuků písně Ave Maria. Všem nám shromážděným poutníkům pak pan kardinál Dominik Duka požehnal na cestu domů. I když se program mírně posunul a odjížděli jsme z Polska se zpožděním, již v 21.30 jsme byli v Praze zpět.

Martina Jechortová

Náhrobek Arnošta z Pardubic v Kladsku

Kladsko v roce 1737

Svatá Hora u Příbrami, české národní poutní místo, sídlo Redemptoristů. I takto by se dal charakterizovat jeden z nejmalebnějších koutů, kde Boží přítomnost cítíte doslova na každém kroku. Vcházíte-li do zdejší baziliky, jakoby Vás objala Panna Maria, a jste tak naplněni, že Jí svěříte své kříže i radosti. Součástí Svaté Hory jsou i její pracovníci, kteří obětují tomuto místu téměř vše a s láskou vykonávají svou každodenní službu. O to větší je požehnání, jestliže se na své cestě setkáte s člověkem a po chvíli Vám připadá, že se snad znáte léta, přestože jste od sebe za normálních okolností vzdáleni pět set kilometrů. I přes značný věkový rozdíl - jako bychom se viděli včera.

Toho času ve výslužbě

V prvních momentech mi připadal jako moc zvědavý chlap, který co neví, to nepoví. Během chvílky ze mě vyzvěděl, že jsem z Moravy a také v církevních službách. Poté přišlo pozvání na kávu a další oťukávání, kdy jsem ani já nezůstávala pozadu. Správný kostelník je osoba zvědavá, takže naše setkání vyústilo v pozvání do Beskyd, kraje, jehož krásy a bodré lidi zatím nepoznal.

Přivítali jsme ho tradičně – slivovicí. A při vzájemném poznávání jsem pochopila, že za tím ukecaným a zvědavým člověkem se skrývá velká láska k životu a k lidem. Svým povoláním byl předurčen rozdat sám sebe, své citlivé a nemocné srdce. Vždy halasně pozdraví „Zdař Bůh! Jsem kostelník na Svaté Hoře, toho času ve výslužbě,“ a vykouzlí úsměv na tvářích jinak málomluvných a pesimisticky vyhlížejících osob. Do vínků mu byl dán smysl pro humor, kterým boří hráze neochoty a odtažitosti. Jeho charisma napadá náš léta zhýčkaný vnitřní „imunitní systém“ a vkrádá se pod kůži.

Pak se tedy ptám, může být kostelník někdy opravdu ve výslužbě? Nikoli. A v jeho případě zvlášť. Umí pokorně rozdávat radost a vést k zamyšlení. Ba, není dokonalý. I on prošel těžkými zkouškami, i on však dostal také dary, milující rodinu a vnoučata, kamarády, kteří mu stojí po boku i nyní, v tak nelehkých časech, kdy nese těžký kříž, a je tak mnohem blíže Pánu. Tento malý příspěvek je velkým poděkováním za to krásné přátelství i radou – až na té své dálnici života zastavíte stopaři s podobnými pocity, jeďte s ním, co to dá, až k samotnému Pánu.

A tak se těším, až jednou uslyším pozdrav – „Zdař Bůh! Jan Hassmann jest jméno mé. Kostelník na Svaté Hoře, toho času ve službě.“

Pavla Marie Kozlová

I Maria se vydala na cestu

Dokončení ze strany 13

Určitě každý z nás přichází s bolestí, protože život je, pokud ho vidíme realisticky, nelehký. Přicházíme v době, která je politicky velmi těžká. V době, ve které hrozí spousta konfliktů. V době, kdy jsou pronásledováni křesťané. Tedy přicházíme sem jako ti, kteří zdaleka nejsou vyřešení. Teď jsme tady kolem oltáře a to je ta druhá fáze dnešní poutě: abychom slavili. A co slaví křesťan? Co může dnes slavit? Památku smrti a vzkříšení našeho Pána Ježíše Krista. To, co nás ničí i to, z čeho se radujeme, chceme teď spojit s eucharistií a chceme, aby se to proměnilo. Tak, jako se promění chleba a víno, promění se přijímáním i naše srdce. To neznamená, že se vyřeší všechno, s čím jsme sem přišli. Ale určitě se to promění skrze to, že budeme schopni přijmout Boží cestu. Nezapomeňme, že slavnost eucharistie, ta velká slavnost proměny, má ve svém jádru kříž, obrovskou bolest pro člověka. Bůh s člověkem trpí, protože ho miluje a Maria je u toho. Je tam jako člověk za nás za všechny přítomna, aniž by si stěžovala, aniž by řešila, aniž by věděla úplně jistě, jak to bude dál. Prostě nemůžu nebyť u toho, koho miluji. To znají mámy, milenci, manželé... Nemůžu nebyť u toho, koho mám rád. A křesťanství nás učí, že je lépe být tam, kde se zdánlivě prohrává, ale je to v pravdě a lásce, než být tam, kde se zdánlivě vyhrává, kde si lidé ukazují lokty a ramena, předhánějí se v konkurenci a chtějí obstát. Maria stojí v bodu dějin, který je zdánlivě největší ztrátou. Ten, do něhož jsme vkládali takové naděje, umírá. Jestliže se za chvíli bude proměňovat v chléb a víno, nezapomeňme, že je tam přítomna i Mariina důvěryplná bolest a věrnost. Protože povolání se ověřuje věrností. A když tím vším projdeme a ještě nám to zdaleka nedochází, tak ona bude stále s námi jako s apoštoly ve večeradle a bude nám vyprošovat, abychom se otevřeli Boží něze. Abychom nehledali urychlená řešení, abychom nebyli jako zmatení učedníci po zmrtvýchvstání, kteří ho chtěli nějak vysvětlit a uchopit podle svého. Maria ve večeradle čeká s učedníky na to, až jí daruje vysvětlení Duch svatý.

A pak, za chvíli, následuje třetí fáze v naší bohoslužbě, a sice to, že vyjdeme se světlem. Vyjdeme, abychom to, co se v nás proměnilo, nesli dál. Slavnost Nanebevzetí je slavností našeho domova. Ukazuje nám náš cíl. Je to slavnost obrovské důvěry Boha v člověka. Bůh nám tak důvěřuje, že jsme schopni nebe. Tolik je toho v nás ještě mrtvého a neprobuzeného, ale Bůh to chce oživit. Máme žít v Boží plnosti. Jakub Deml ve své knize, tuším, že v Mohyle, se modlí: „Bože, který jsi svou mocí slavně zmrtvýchvstal a vstoupil na nebe, dej, aby se naše forma naplnila“. Abychom tedy to všechno, co je do nás vloženo, dokázali realizovat. K tomu potřebujeme přímluvu té, která se do toho nebála jít. Přímluvu, která je zároveň plna útěchy. A já vám i sobě přeji, abychom, než vyjdeme zase do toho neklidného světa a budeme ho milovat, protože pokud ho nemilujeme, tak jsme lidově řečeno na houby, abychom zároveň zaslechli hlas útěchy a něhy, že všechno je v pořádku, protože Bůh se stará.

Možná bych nakonec citoval krásný text rakouského spisovatele Petra (???Brozeka???) , který vzpomíná na jednoho svého starého sluhu na venkově a říká: „Když náš starý pacholek Marek umíral, přišla sousedka a křičela mu modlitby umírajících: ‚Zlý nepříteli, ustup od něho. Ó Ježíši, nedej mu sejítí do ohně pekelného. Z hrozného nebezpečí vysvobod ho, spravedlivý Bože. Nezatracuj hříšníka!‘ Když můj otec viděl, jak starému Markovi strachem vystupovaly oči, odehnal ženu, přisedl sám, osušil nemocnému vlhké čelo a pravil zcela tiše: ‚Panna Maria‘. A sladký mír objevil se na tváři umírajícího.“

Svatá Hora je živé poutní místo, které navštěvuje mnoho poutníků i turistů. Je otevřena každý den po celý rok a denně jsou zde čtyři mše svaté. V roce 2008 se Svata Hora stala jedním z hlavních poutních míst Pražské arcidiecéze. O návštěvníky pečuje průvodcovská služba, která nabízí prohlídky areálu s výkladem. Na Svaté Hoře pořádáme různé koncerty a na požádání lze objednat prohlídku zakončenou koncertem na nové přenosné rozebíratelné varhany, čímž přispíváte zároveň na stavbu nových varhan na kůr. Další možností je zhlédnout stálou expozici ke 100. výročí povýšení na baziliku minor a projekci filmu o historii i současném životě na Svaté Hoře. Na našich stránkách se dozvíte mnoho údajů o historii, najdete zajímavé fotografie, projdete si virtuální prohlídku, můžete sledovat přenos mše svaté na internetové televizi. Elektronicky se můžete přihlásit na duchovní cvičení, objednat si prohlídku s průvodcem nebo si vybrat různé zboží z e-shopu.

Společnost Sacromontana, s.r.o. provozuje muzeum na Svaté Hoře, které zajišťuje pravidelné prohlídky Svaté Hory a prodej knih a poutních předmětů, internetový obchod a také toalety na Svaté Hoře.

Jak prodejna, tak i e-shop Vám nabízí zboží, které má úzký vztah ke Svaté Hoře, dále knihy, veškerou produkci Karmelitánského nakladatelství, Návratu domů, Doronu aj., devocionálie (růžence, svíčky, sošky a jiné s motivy Svaté Hory) a další upomínkové předměty. Oblíbené jsou svatohorské oplatky, které si můžete odnést v krabičce domů, nebo přímo ochutnat teplé v prodejně. Další produkty jako je svatohorská čokoláda, víno pojmenované po osobách spojených se Svatou Horou, medovina, medy s ořechy naleznete ve stále nabídce prodejny.

Svatohorské poutní muzeum

V prostorách Svatohorského poutního muzea jsou v rámci sezónních expozic vystavovány cenné předměty ze sbírek Svaté Hory. Některé svatohorské skvosty si můžete prohlédnout jako virtuální rotace na našich internetových stránkách.

V době vánoční jsou v prostorách muzea a Mníšecké kaple každoročně vystavovány **betlémy**, převážně z dílen příbramských betlémarů. Letos bude vernisáž výstavy dne 19. 12. 2014 od 16.00 hodin a výstava v kapli bude do 4. 1. 2015, ve svatohorském muzeu až do 2. 2. 2015.

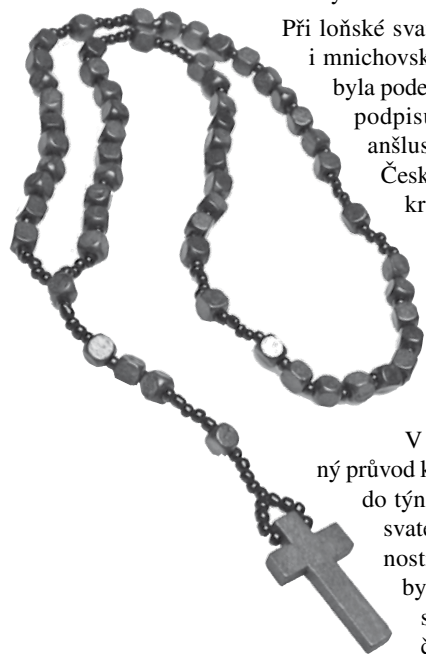
Kontakty a otevírací doba viz strana 26.

Maria - Královna posvátného růžence

V den památky Panny Marie Růžencové očekáváme přednášku, kázání či článek o důležitosti, nutnosti, potřebnosti a kráse modlitby růžence; kazatel nebo autor článku přidá historiku o bitvě u Lepanta, doloží, že v růženci je celé evangelium, a poznamená, že kromě známých tradičních tajemství růžence doporučil Jan Pavel II. modlitbu růžence s tajemstvími Světla. Celá záležitost se zakončí konstatováním, že je lepší růženec se modlit než o růženci mluvit. A jsme spokojeni jako po absolvování přednášky o nebeské říši. Tím to zpravidla končí. Ale v časopisu nezbyvá než v „přednášce o nebeské říši“ pokračovat.

Při letošním svatováclavské pouti bude ve Staré Boleslavi korunován obraz Bohorodičky s Ježíšem v náručí, tzv. Paladium české země. Podobně byla korunována socha Panny Marie Svatohorské v r.1732.

Při loňské svatováclavské pouti zmínil jak pražský kardinál Duka, tak i mnichovský host kardinál Marx, že před 75 lety, dne 30. září 1938, byla podepsána mnichovská dohoda. K tomu se váže i historie, která podpisu předcházela. Když v březnu 1938 Hitler provedl tzv. anšlus Rakouska - násilné připojení k Hitlerově říši - ocitlo se Československo v kritické situaci. Po celý rok, jak dosvědčují kronikář, přicházeli poutníci z celých Čech do Staré Boleslavi prosit Pannu Marii o ochranu. V září toho roku bylo Paladium převezeno do Prahy a od 7. do 11. září 1938 se konaly takřka ve dne v noci modlitby před obrazem Matky Boží; např. v noci z 8. na 9. září se konaly nejen modlitby, ale i kázání a ve 2 hodiny v noci pronesl kázání v týnském chrámu tehdejší salesián P. Štěpán Trochta, pozdější litoměřický biskup. Zpovídal se po celou noc. V sobotu 10. září v 6 hodin večer vyšel z Vyšehradu mohutný průvod k počtě Matky Boží přes Prahu na Václavské náměstí a poté do týnského kostela. Nepřetržitě přšelo. V neděli po slavné mši svaté byl obraz vrácen do Boleslavi. Druhý den po této slavnosti pronesl Hitler svou pověstnou řeč proti ČSR a 30. září byla podepsána mnichovská dohoda. Zanedlouho vypukla 2. světová válka. Prosil Pannu Marii o ochranu opravdu celý český národ, tehdy ještě ze 75% katolický a modlil se „pod ochranu tvou se utíkáme, svatá Boží Rodičko“?

Válka skončila a katolíci děkovali Matce Boží za její pomoc a ochranu. Staroboleslavské Paladium opět připutovalo do Prahy. Od 24. června do 1. července 1945 se ve velkých pražských kostelích konaly denní i noční modlitby a v sobotu 30. června se v podvečer na Staroměstském náměstí konala pobožnost spojená s děkovnou mší svatou. Následující den byly slavnosti zakončeny v katedrále sv. Víta. Děkoval opravdu český národ, tehdy ještě z větší části katolický Panně Marii, „děkuji ti, Matko milostivá, děkujeme tisíckrát“? Následujícího roku ve svobodných volbách v r. 1946 nemálo katolíků volilo komunisty a socialistické strany a nastala doba likvidace víry a opravdového temna.

Když skončilo 40 let nadvlády jedné strany, zasvětili naši biskupové 5. 7. 1993 na

slavnost sv. Cyrila a Metoděje český národ („vlast“) Panně Marii. Proti tomu se zvedla vlna odporu jak ze strany tehdejšího předsedy vlády Václava Klause, tak ze strany evangeliků. Považovali za nepřipustnou manipulaci, že si někdo dovoluje komusi zasvěcovat celý národ. Od té doby se o zasvěcení národa ani v církevních kruzích nemluví, takže upadlo v zapomenutí. Panna Maria je Ochránkyně české církve a českého národa jen potud, pokud církev a národ v její ochranu věří nejen slovy, ale i skutky připomíná a přivlastňuje. Panna Maria je připravena.

Co k tomu dodat!

Téměř nikdy v životě jsem nezažil, že by se biskup, farář nebo jiný církevní hodnostář modlil s věřícími společně růženec. Ani v době druhé světové války, kdy Praha byla stále v nebezpečí, že bude zničena bombardováním. Ani v srpnových dnech roku 1968. Obě situace jsem osobně zažil. Kněží vybízeli k modlitbě, to ano, ale že by se s věřícími společně modlili? Když nebudeme společně prosit Pannu Marii všichni, tj. biskupové, kněží i laici (opakuji společně – ne každý sám), aby byla Ochránkyně naší víry a Pomocnicí v naší současné ubohé evangelizaci, nic se nestane. Půjde to vše tak jako doposud: od desíti k pěti a od pěti ke čtyřem. Opakuji, prosit společně – ne individuálně! Společně proto, že nám jde o společnou věc! Nebo ne? Není společná modlitba růžence tím nevhodnějším způsobem prosby?

Česká katolická studentka mi vyprávěla, že se v Holandsku každý den ve farnosti, v níž bydlí, v pravé poledne v místním kostele věřící modlí společně růženec a prosí o ochranu proti liberálnímu a ateistickému nebezpečí, které katolíky v Holandsku dusí. (Podle sčítání EU je v Holandsku 46,9% ateistů, 25,7% katolíků, 17,4% protestantů, 5,5 muslimů. V ČR je 71,4% ateistů, 20,2% katolíků, 1,9% protestantů, a 0,1% muslimů.) My se našeho agresivního ateismu nebojíme? Myslíme si, že ho přemůžeme tím, že se s ním budeme přátelit nebo že s ním povedeme dialog? Na politické úrovni?

Snad čeští biskupové, kněží i laici dojdou k poznání, že bez víry v pomoc Panny Marie, vyjádřenou společnou modlitbou, se žádná evangelizace nemůže zdařit. Snad potom Panna Maria odpoví na naše prosby tím, že půjde za svým Synem, ale neřekne mu „nemají víno“ (toho mají dost), ale „nemají víru“! Snad na její výzvu Kristus odpoví zázrakem jako tehdy na svatbě v Galileji. Víra, že Panna Maria může vyprosit zázrak, je opěna o evangelium. Nezbyvá tedy než v evangelium uvěřit.

P. Jiří Hájek (redakčně upraveno)

Krátce z dějin Paladia

Na sklonku panování císaře Rudolfa II., v době náboženských sporů protestantů s katolíky, vydal císař 9. července 1609 Majestát, zajišťující protestantským stavům a jejich poddaným hlásícím se k Jednotě bratrské, luterství či kalvínství v Čechách náboženskou svobodu. Tehdy zorganizovali dva horliví pražští jezuité P. Colens a P. Cristecius velkolepé procesí do Staré Boleslavi k reliéfu Bohorodičky s prosbou za záchranu katolické víry a 18. srpna 1609 byl mariánský reliéf prohlášen záštitou a ochranným obrazem katolické víry - „Palladiem země České“. Letos tomu bylo 405 let.

Adventní čekání

Každoročním slavením adventní liturgie církev aktualizuje očekávání Mesiáše. Znovu čte a prožívá všechny velké události dějin spásy, a to "dnes", v přítomné chvíli. Čekání, jak je vidíme u postav prvních stran evangelia, je čekání s vědomím příslibu. „Neboj se, Zachariáš!... tvá manželka Alžběta Ti porodí syna...“ „Neboj se, Maria, hle, počneš a porodíš syna...“ (Lk 1,13.31). Lidé, kteří čekají, dostali příslib, který jim umožňuje čekat. Dostali něco, co v nich roste jako semínko. Můžeme čekat, jediné když čekáme na něco, co už vlastně začalo.

Čekající člověk je trpělivý. Slovo trpělivost znamená ochotu zůstat, kde jsem, a žít danou situací naplno v důvěře, že je v ní cosi skrytého, co se mi později ukáže. Netrpěliví lidé si vždy myslí, že to pravé se odehrává někde jinde, a proto chtějí jít jinam. Daný okamžik je pro ně prázdný. Žít trpělivě znamená žít aktivně přítomnost, dar přítomného okamžiku. Jsme ze sebe někdy nešťastní, chceme být někde jinde, být někým jiným, mít jiné schopnosti, žít za jiných okolností a zapomínáme, že kdyby se tak skutečně stalo, svět by velmi zchudl o toho člověka, kterým jsem právě já. Je třeba nejen realitu snášet, je třeba ji milovat. Tak jako ji miloval Ježíš, když do ní vstoupil vtělením.

Jak využívám chvíli, kdy musím někde čekat? Žádná chvíle není zbytečná. Při opakování sloganu „Nemám čas!“ zapomínám na tyto chvíle v čekárně, v autobuse, na cestě.

Dávají mi příležitost k modlitbě, k vědomí, že celý můj život je aktivním čekáním na Pánův příchod. Čekání je otevřené. Takové čekání je pro nás těžké, protože máme sklon čekat na něco konkrétního, na něco, co si přejeme mít: „Kéž bych měl práci.“ „Jen aby se počasí zlepšilo.“... Ale Zachariáš, Alžběta, Simeon a Anna nebyli plní svých přání. Byli plní naděje. Naděje důvěřuje, že se něco skutečně podle příslibu a ne jen podle mých přání. Teprve když jsem ochoten svá přání opustit, může se mi přihodit něco opravdu nového, něco, co předčí má očekávání. Dáváme-li Bohu ve svých přáních a prosbách příliš konkrétní objednávku, můžeme se připravit o novou nabídku, kterou zná jen on. Je třeba být otevřen tomu, co nového mi dnes může Bůh skrze nějakého člověka, nějakou událost, práci i nepřijemnou situaci dát. Pak se nám otevrou oči a uvidíme, jak na nás Bůh naplňuje své přísliby.

Advent je svítáním Vánoc. Přichází Ježíš, přichází světlo. Symbolem toho je adventní věnec. Světlo čtyř svící, které se postupně zapalují v průběhu čtyř adventních týdnů, nese poselství Božího světla a připomíná Ježíšova slova: „Já jsem světlo světa.“ (Mt 5,14) Žít advent znamená nově se učit žít v Hospodinově světle, ve skrytosti bez okázalosti, ve svém vnitřním tichu, kde bydlí Bůh. Boží slovo je plné příslibů. Jít Adventem znamená otevřít se jim. Bůh pro mne má „nové věci.“ Věřme víc v Boží přísliby než veselé špatné zkušenosti. Eliáš přijde! Mesiáš přijde! To je duch očekávání lidí Starého Zákona. I my očekáváme. Nejen Vánoce, ale setkání s Ježíšem na konci našich dnů. K větším věcem jsem se narodil!

P. Krzysztof Strzelczyk, CSsR

Exercicie na Svaté Hoře v roce 2015

4. 2. - 7. 2. Příprava na Velikonoce pro každého	P. Miloslav Kabrda, SDB	1 200 Kč
26. 2. - 1. 3. Exercicie pro zdravotníky a ty, kteří pečují o druhé	Mons. Aleš Opatrný	1 200 Kč
16. 3. - 18. 3. Setkání pastoračních asistentů Arcibiskupství pražského	P. Michal Němeček	-
19. 3. - 22. 3. Exercicie „Má církev srdce?“	P. Ondřej Salvet	1 200 Kč
18. 5. - 22. 5. „Kristus jediný Vykupitel člověka“	P. Krzysztof Strzelczyk, CSsR	1 510 Kč
4. 6. - 7. 6. Exercicie pro rozvedené i znovu sezdané	Mons. Aleš Opatrný	1 200 Kč
8. 6. - 12. 6. Exercicie „Maria, vzor pro dnešní dobu“	P. Jan Sokulski, CSsR	1 510 Kč
15. 6. - 19. 6. Exercicie „Křesťanská výchova v dnešní době“	P. Krzysztof Strzelczyk, CSsR	1 510 Kč
2. 8. - 6. 8. Exercicie „Láska je touha po jednotě“ (Fragmentárnost a sjednocení v duchovním životě)	P. Petr Beneš, CSsR	1 510 Kč
17. 8. - 21. 8. Exercicie „Co dělat, když se nám zdá, že život ztrácí smysl“	P. Jan Sokulski, CSsR	1 510 Kč
23. 8. - 29. 8. Exercicie pro kněze	P. Miloslav Kabrda, SDB	2 310 Kč
17. 9. - 20. 9. Exercicie pro seniory - „Zralý život v pohledu víry“	Mons. Aleš Opatrný	1 200 Kč
21. 9. - 25. 9. Exercicie v mlčení (pro lidi středního věku)	P. Angelo Scarno, S.S.L.	1 510 Kč
5. 10. - 10. 10. Exercicie podle sv. Ignáce	P. František Hylmar, SJ	1 910 Kč
16. 10. - 18. 10. Setkání pastoračních asistentů Arcibiskupství pražského	P. Michal Němeček	-
5. 11. - 8. 11. Exercicie „Literatura a duchovní život“	P. Petr Beneš, CSsR	1 200 Kč
9. 11. - 13. 11. Exercicie pro muže, „O Davidovi“	P. Václav Hypius, CSsR	1 510 Kč
15. 11. - 21. 11. Exercicie pro kněze	Mons. Aleš Opatrný	2 310 Kč
26. 11. - 29. 11. „Pax“ (pokoj) - prostředí pro růst Boží setby v nás	P. Stanislav Příbyl, CSsR	1 200 Kč
29. 11. - 5. 12. Exercicie pro kněze „Adventní týden s posledními papeži“	P. Miloš Szabó	2 310 Kč

Začátek exercicií je první uvedený den v 17.30 hodin večer v refektáři kláštera. Datum i čas konce exercicií je uveden u konkrétních kurzů. Přihlášky jen písemně: Římskokatolická farnost u kostela Nanebevzetí P. Marie Příbram - Svatá Hora, Exerciční dům, 261 01 Příbram II/591 nebo e-mailem na adrese ex.dum@svata-hora.cz případně vyplněním formuláře na <http://www.svata-hora.cz>. Informace: +420 731 619 800.

Významné akce a poutě, hudba při bohoslužbách, koncerty a kulturní pořady

30. 11. 1. neděle adventní. Začátek církevního roku.	
6. 12. Rorátní mše svatá v 6. 00. Další bohoslužby v obvyklých časech.	
8. 12. Slavnost Panny Marie počaté bez poskvrny. Doporučený svátek. Mše sv. v 7.00, 9.00, 11.00 a 17. 00.	
13. 12. Rorátní mše svatá v 6. 00. Další bohoslužby v obvyklých časech.	
19. 12. Benefiční koncert na podporu stavby nových varhan ve svatohorské bazilice v 19. 00. Vernisáž výstavy betlémů v 16. 00. Výstava přístupná denně od 20. 12. do 4. 1. 2015 od 10.00 do 16. 00.	
20. 12. Rorátní mše svatá v 6. 00. Další bohoslužby v obvyklých časech.	
22. 12. Přinesení betlémského světla v 18. 00.	
24. 12. Rorátní mše svatá v 6. 00. Další mše sv. v 7.00 a 9. 00. „Půlnoční“ mše sv. v 16. 00. Hudba při liturgii: J. J. Ryba: Česká mše vánoční	
25. 12. Hod Boží vánoční, zasvěcený svátek. Mše sv. v 7.30, 9.00, 11.00 a 15. 30.	
26. 12. Svátek sv. Štěpána, mše sv. v 7.30, 9.00, 11.00, 15. 30.	
28. 12. Svátek Svaté Rodiny, mše sv. v 7.30, 9.00, 11.00 a 15. 30.	
31. 12. Památka Sv. Silvestra, mše sv. v 7.00, 9.00 a 17. 00.	
1. 1. 2015 Slavnost Matky Boží P. Marie, zasvěcený svátek. Mše sv. v 7.30, 9.00, 11.00 a 15. 30. Za obvyklých podmínek je možné získat plnomocné odpustky.	
6. 1. Zjevení Páně (Tři Králů), doporučený svátek. Mše sv. 7.00, 9.00, 11.00 a 17. 00.	
11. 1. Slavnost Křtu Páně. Mše sv. v 7.30, 9.00, 11.00 a 15. 30.	
14. 1. Bl. Petra Donderse, kněze redemptoristy. Mše sv. v 7.00, 9.00 a 17. 00.	
21. 1. 110. výročí povýšení na baziliku. Za obvyklých podmínek je možné získat plnomocné odpustky. Mše sv. a 7.00, 9.00 a 17. 00.	
2. 2. Svátek Uvedení Páně do chrámu (Hromnice). Mše sv. v 7.00, 9.00, 11.00 a 17. 00.	
18. 2. Popeleční středa, den přísného postu. Udělení popelce při všech mších. Mše sv. 7.00, 9.00 a 17. 00.	
19. 3. Slavnost sv. Josefa, doporučený svátek. Mše sv. v 7.00, 9.00, 11.00 a 17. 00.	
25. 3. Slavnost Zvěstování Páně, doporučený svátek. Mše sv. v 7.00, 9.00, 11.00 a 17. 00.	

Otevírací doba a pořad bohoslužeb na Svaté Hoře**Neděle:** Areál otevřen 6.30 - 17.00

Mše svatá v 7.30, 9.00, 11.00 a 15. 30. Po každé mši je požehnání milostnou soškou a její uctívání

Po odpolední mši svaté jsou nejprve zpívané nešpory

Před mší svatou v 7.30 Anděl Páně a vystavení milostné sošky

Pondělí - sobota: Areál otevřen 6.30 - 18.00

Mše svatá v 7.00, 9.00 a 17.00 (v sobotu s nedělní platností)

Před mší svatou v 7.00 Anděl Páně a vystavení milostné sošky

Požehnání milostnou soškou a uctívání po mši svaté v 7.00, 9.00 a 17.00

Schody: Svatohorské schody otevřeny 8.00 - 17.00 (v zimě jen do 15.30)**Svatost smíření:** Příležitost ke zpovědi je půl hodiny přede mší svatou, na požádání kdykoli**Ve středu** od 16.00 katechismus pro dospělé (mimo červenec a srpen)**Ve čtvrtek** po odpolední mši svaté půlhodinová adorace**V pátek** mše svatá v 7.00 obětována za dobrodince Svaté Hory a živé i zemřelé členy Matice Svatohorské**V sobotu** po mši svaté v 9.00 mariánská pobožnost s přednesením proseb. Můžete je zaslat poštou, e-mailem prosba@svata-hora.cz, formulářem na <http://www.svata-hora.cz>, nebo je předat osobně v sakristii**V postní době** v pátek od 16.30 a v neděli od 15.00 křížová cesta místo modlitby posvátného růžence**V květnu** denně kromě čtvrtku a neděle po odpolední mši svaté májová pobožnost s katechezí**Úřední hodiny farního úřadu**

pondělí & pátek: 9.00 - 12.00; 13.00 - 15.30

V případě nutnosti je možné se na duchovní správu nepřetržitě obracet na tel.: 603 797 393 - P. Sokulski, administrátor.**Prodejna knih a poutního zboží, Svatohorské poutní muzeum a průvodcovská služba****Provozuje** Sacromontana, s.r. o., IČ: 27363261, DIČ: CZ27363261, odp. os. Martina Jechortová.Kontakt: +420 318 429 943, +420 731 619 800, fax: +420 318 429 934, e-mail: prohlidka@svata-hora.cz,**E-shop:** <http://shop.svata-hora.cz>**Otevírací doba Svatohorského poutního muzea a prodejny poutního zboží** neděle: I. - XII: 9.00 - 17.00

pondělí - sobota: I. - III. & XI. - XII: 10.00 - 15.00 • IV. - V. & IX. - X: 9.00 - 16.00 • VI. - VIII: 9.00 - 17.00

Expozice Svatohorského poutního muzea je volně přístupná za dobrovolné vstupné.**Prohlídka areálu** s výkladem včetně návštěvy běžně nepřístupných prostor je možná V. - IX. denně v otevíracích hodinách muzea,

jindy jen po předchozí domluvě. Začátek poslední prohlídky hodinu před zavírací dobou Svatohorského poutního muzea.

Prohlídku větších skupin, zejména cizojazyčnou, je vhodné v dostatečném předstihu objednat písemně nebo e-mailem.

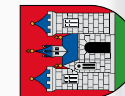
Cena prohlídky 70 Kč / 50 Kč, rodinné vstupné 190 Kč, cizojazyčný výklad 100 Kč / 80 Kč, děti do 6 let zdarma.**Prohlídka s koncertem.** Po předchozí domluvě pro skupiny s min. 10 účastníky je možná prohlídka s průvodcem, po které následuje půlhodinový koncert na nové chórové varhany v bazilice. Český výklad 140 Kč / cizojazyčný výklad 200 Kč.**Prohlídka výstavy na Letním kůru „Svatá Hora v čase i nad časem“** - na požádání v prodejně za dobrovolné vstupné.**SVATÁ HORA** Vydává a rozšiřuje Matice Svatohorská, o. s., Svatá Hora 591, 261 01 Příbram II, tel: 604 594 925, e-mail: casopis@svata-hora.cz, internet: <http://www.svata-hora.cz>, PDA: <http://www.svata-hora.cz/pda>. Vychází 6x do roka. Registrační číslo MK ČR E 11719. Cena časopisu - dobrovolný dar (náklady na 1 výtisk činí 15 Kč + poštovné). Řídí redakční rada.

Grafická úprava, sazba a tisk Tiskárna Prima, spol. s r. o. Expedici zajišťuje Karmelitánské nakladatelství, s. r. o.

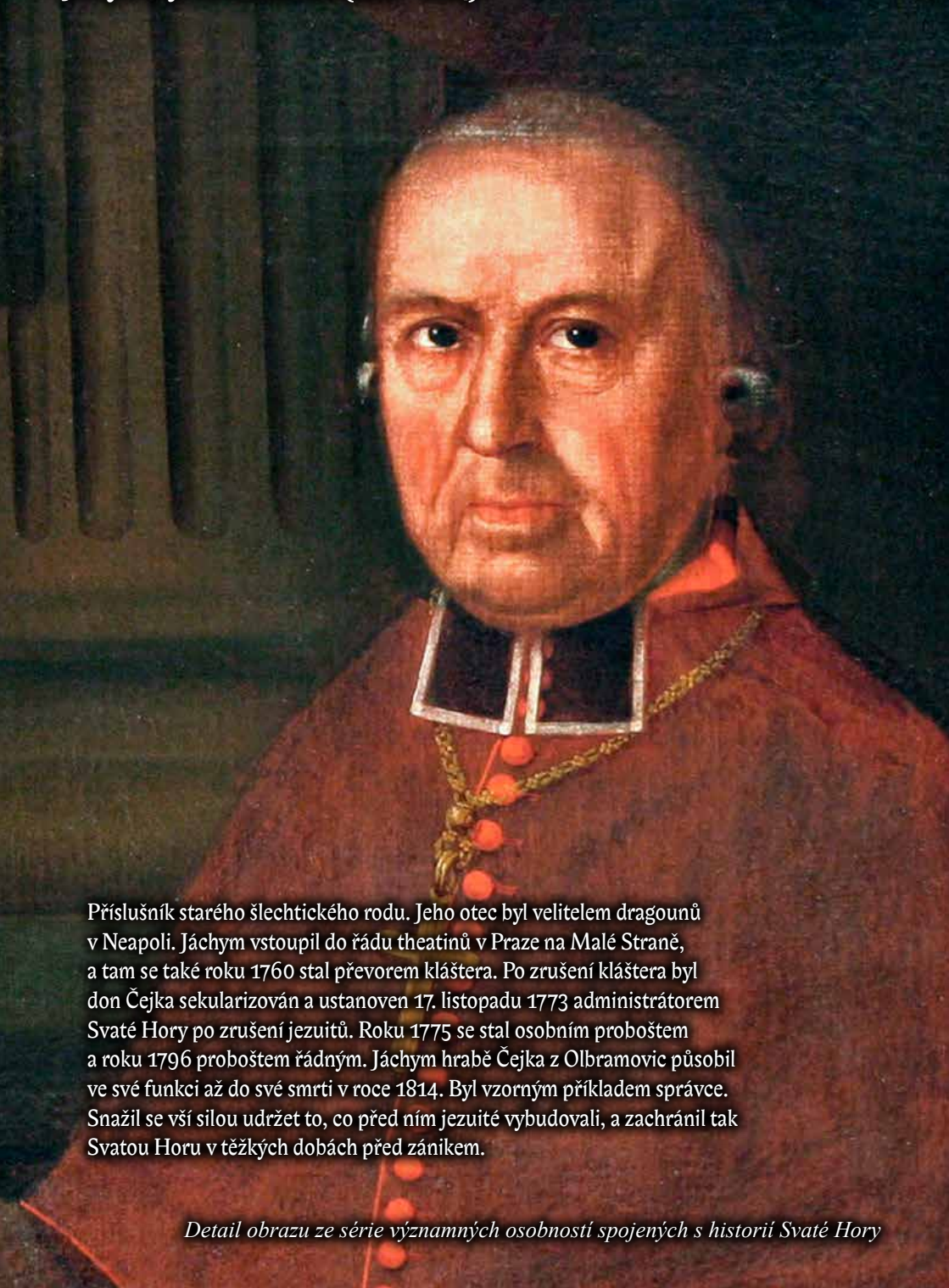
BANKOVNÍ SPOJENÍ Česká spořitelna, a. s., č. ú. 523967309/0800. Zájemci o pravidelné odebírání pište na adresu redakce.

Zpívání Přijďte si zazpívat koledy na Svatou Horu

u jesliček

**na Boží hod vánoční 25. 12.
na sv. Štěpána 26. 12.
v neděli 28. 12.
v neděli 4. 1.****vždy od 14 do 15 hodin
v bazilice na Svaté Hoře
vstup volný****www.svata-hora.cz**Matice Svatohorská, Svatá Hora 591, 261 01 Příbram, tel.: 318 429 939, e-mail: matice@svata-hora.cz

Jáchym Čejka z Obramovic (1721 –1814)

Příslušník starého šlechtického rodu. Jeho otec byl velitelem dragounů v Neapoli. Jáchym vstoupil do řádu theatinů v Praze na Malé Straně, a tam se také roku 1760 stal převorem kláštera. Po zrušení kláštera byl don Čejka sekularizován a ustanoven 17. listopadu 1773 administrátorem Svaté Hory po zrušení jezuitů. Roku 1775 se stal osobním proboštem a roku 1796 proboštem řádným. Jáchym hrabě Čejka z Olbramovic působil ve své funkci až do své smrti v roce 1814. Byl vzorným příkladem správce. Snažil se vší silou udržet to, co před ním jezuité vybudovali, a zachránil tak Svatou Horu v těžkých dobách před zánikem.

Detail obrazu ze série významných osobností spojených s historií Svaté Hory